

тия свои слушатели и кратки свѣдѣния и познания по смѣтководство, водене на тефтери и др. търговски работи. Въобще, Ковачевъ по него врѣме проявилъ чудна, многостранна, просвѣтна дѣйность, която далечъ разнесла славата му: старо и младо отивало при него, за да почерпне свѣтлина. Той е билъ дѣйствително единъ истински учителъ на народа, възпитателъ на младото поколѣние, вдъхновителъ и сѣячъ на просвѣта и култура. Такива учители, призвани по природа за високо значение въ живота, сж рѣдкость. На такива истински учители — съ неизказана обичъ къмъ своето дѣло — се дължи на прѣдъка на просвѣтата ни прѣзъ възродителната епоха.

Отъ махалата Ковачевъ се прѣмѣстилъ въ града, а прѣзъ 1872 год. билъ назначенъ отъ владиката за инспекторъ въ Кюстендилско. Поради настаналитѣ обаче, бурни, революционни събития, Ковачевъ, по искането на влистьта билъ принуденъ да напусне. Оттамъ отива той въ Прилѣпъ, знаменития прѣстоленъ градъ на дивния български юнакъ Крали-Марко, учителствувалъ тамъ три години (1874 — 1877 г.). И тука учителствуването на Ковачева е едно отъ най-плодотворнитѣ. Въ врѣме на освободителната война той билъ арестуванъ, закаранъ въ Солунъ и послѣ интерниранъ въ Шипъ.

Слѣдъ освобождението на България, Ковачевъ се прѣселилъ първенъ въ Пловдивъ и сетнѣ прѣминалъ въ София, дѣто и почина прѣзъ 1898 год. Въ България Ковачевъ е заемалъ видни длѣжности: прѣдставителъ въ първото велико учрѣдително събрание, училищенъ инспекторъ, глазенъ секретаръ, секретаръ и членъ на държавния съвѣтъ, кметъ на София и пр. Отъ 1888 год., когато се отвори Висшето училище, Ковачевъ се посвѣти на професорската кариера. Той четѣше социология и педагогия и бѣше сполучилъ съ скромността и веселостъта си